

La situació actual de les famílies és especialment complexa per l'allau de pressions que han hagut de suportar i per la durada en el temps de les circumstàncies socioeconòmiques a les que s'han vist sotmeses.

Les famílies, d'acord amb aquest vincle tan arrelat que tenim a la nostra cultura, ha demostrat ser una de les institucions més sòlides i sacrificades de la nostra societat, i també una de les més ignorades. Els nostres polítics i governants s'omplen la boca quan recorden la importància de les famílies però gaire bé ningú els hi demana opinió, ni a elles ni als seus representants perquè saben cert que els hi direm el que no volen sentir.

Les famílies ens hem sentit i encara ara com una olla que bull aigua al foc. I ben igual que l'olla, les famílies hem vist com el "foc anava evaporant" el contingut (drets, valors, economia ...) fins que no quedava aigua a dins i quan ja no queda aigua l'olla es crema.

En aquesta situació, des de FAPA Mallorca, compartim l'experiència de les 180 associacions inscrites que s'enfronten diàriament a les alegries i les frustracions pròpies de l'àmbit educatiu i en l'àmbit personal que cada dia més envaeix les competències de les APIMA.

Crec, doncs, que aquesta diversitat de la Federació (180 APIMA) ens permet dir que tenim un punt de vista real i objectiu, perquè a en un col·lectiu tan extens hi ha de tot o dit d'una altra manera no s'exclou a ningú. No tenim CAP COLOR i els tenim tots, tenim socis de l'escola pública i de l'escola concertada, de centres de barriades molt humils i centres d'entorn acomodats, de centres de primària, IES, escoletes municipals, escoles de música i tothom comparteix les seves opinions des de la seva llibertat de participació. Això sí, tots coincidim en la convicció que el nostre objectiu comú és aconseguir LA MILLOR EDUCACIÓ pels nostres infants.

Això ens dóna una força que sobrepasa ideologies polítiques, creences, orígens ... perquè totes les famílies volem tenir paraula en la construcció del futur dels nostres fills/es i tot això es fa des de la tasca desinteressada i el sacrifici personal. No hi ha cap afany amagat, ni sobres per sota les taules ...

Però com es materialitza la tasca de les APIMA? Com es fa perquè les famílies tinguin un espai on desplegar el dret a la participació i puguin trobar un suport a les necessitats?

Encara avui algunes APIMA entenen la seva participació a les comunitats educatives des d'un punt de vista molt limitat i es dediquen a pagar percentatges d'excursions a tots els alumnes, a pagar el lloguer de l'equip de música a les festes o les reparacions de la fotocopiadora quan no ho fa la titularitat del centre, ja sigui pública o privada.

Ara bé, en aquesta difícil tasca d'atenció i participació de les famílies, doncs, les APIMA i les Federació d'APIMA (com la nostra), cada dia estan adoptant un paper molt més compromès de caire representatiu i de suport directe a les famílies. Una feina imprescindible i que es desenvolupa en tres aspectes: FORMATIU, INFORMATIU I SOCIAL.

Molt breument, **l'aspecte formatiu** ha d'existir perquè els pares i les mares no ho sabem tot, tenim mancances, les reconeixem i cal escoltar aquells professionals que en saben. Un suport que d'altra banda ens ajuda a enfrontar-nos a noves situacions amb majors garanties d'èxit. En són exemples: les ponències o tallers en relació a estratègies socials, conductes conflictives, orientació acadèmica, intercanvi cultural, jornades sobre com s'organitza una APIMA o com es du la seva comptabilitat.

L'aspecte informatiu està relacionat amb la necessitat d'estar ben informat, amb dades actuals que permetin a les famílies poder decidir per elles mateixes. Això és cabdal i hem de desconfiar d'aquells que amaguen la informació, sens dubte és molt més fàcil manipular persones desinformades. En aquest sentit les APIMA i les Federacions són importants perquè les famílies entenen que la informació que ens arriba d'elles és una informació "fiable".

I finalment **l'aspecte social** que és intrínsec a les pròpies associacions. Som un col·lectiu que forma part d'una comunitat educativa, que alhora forma part d'una comunitat més gran i que alhora forma part d'una societat complexa sobre la que tenim el dret i l'obligació de participar perquè en som integrants.

En aquest darrer aspecte és on encaixen algunes de les accions reivindicatives protagonitzades per les APIMA/FAPA en els darrers temps o d'altres accions de suport als alumnes amb necessitats educatives o accions de detecció i fins i tot assistència de famílies amb carències molt greus. La casuística en aquest sentit s'ha incrementada molt al darrer any i és d'allò més variada.

Tenim, doncs, el dret i el deure de participar en la construcció de la nostra societat i en el temps que va de curs tenim també el trist orgull d'haver-nos d'encarregar de suplir els programes d'atenció a les comunitats educatives, que atenia l'administració però que les retallades han fet desaparèixer, deixant en indefensió i desemparades a moltes famílies. Són exemples molt clars: els programes de suport educatiu, les ajudes de menjador, l'abandonament del manteniment de les infraestructures, l'impagament i desaparició de les ajudes per a la reutilització de llibres de text o la manca de convocatòria de subvencions a les APIMA ... i un llarg etc.

Sembla com si l'administració s'hagués desentès d'un dia per l'altre de les necessitats i com si les veus dels més necessitats amb les seves reclamacions no arribassin a destí. Sembla com si no ens quedàs una altra sortida que "cercar-nos la vida" o viure de l'aire.

Aquest escenari que sembla de ficció, és real, tan real que les APIMA han anat evolucionant i reaccionant en les seves accions en sintonia amb les circumstàncies i l'entorn de cadascuna. Una evolució que s'ha repetit quasi de forma idèntica en les seves fases i on les APIMA s'han sentit, possiblement com gran part de la ciutadania, decebudes, ignorades i abandonades pels governs al capdavant en comprovar que les paraules no són més paraules mentre no arribin des d'Alemanya.

Ara bé aquest desencís ens va conduir a una REFLEXIÓ profunda i a plantejar-nos la pregunta "i ara què?" i el sentiment d'abandonament per part de les administracions públiques es va convertir en ALLIBERAMENT.

Ja no esperam gaire cosa de ningú i això ens va conduir, no a l'abandonament d'allò públic que ens pertoca perquè contribuïm en la seva existència, sinó a la importància de l'EMPODERAMENT de les famílies dins l'àmbit educatiu. És a dir, a la recuperació del nostre poder natural com a famílies perquè som part principal de les comunitats educatives i, inevitablement, a la visibilització d'aquest poder per què qui governi, sigui qui sigui, i nosaltres mateixos siguem conscients de qui som.

En aquesta empresa, les Federacions i les APIMA tenim un paper necessari, perquè aprofitant la PROXIMITAT física i personal amb els socis podem informar i obrir els molts d'ulls, fent la tasca de la formigueta, si cal, i posant els nostres pocs recursos a disposició de les comunitats.

Hem de ser en definitiva els catalitzadors d'aquesta evolució associativa, hem de ser aquell element que per petit que sembli és imprescindible i sense el qual resulta molt difícil aconseguir l'objectiu.

Les APIMA i les Federacions no podem consentir que se'ns ignori per més temps, ni podem admetre més passes enrere dins les nostres comunitats educatives com es pretén amb iniciatives legislatives com la LOMCE o el Decret de tractament de llengües, fins i tot amb decisions que ja s'han titllat com antidemocràtiques.

Som molts, estam convençuts del que volem i si algú defalleix pel camí hi ha milers persones que en prendran el relleu per ajudar a les famílies a sortir del cercle de comoditat i prendre part responsable en aquest procés d'empoderament i construcció d'un model educatiu de qualitat.

Si cal CRIDAR, CRIDAREM, i si cal sortir al carrer, hi sortirem perquè ens sentin per tot arreu mentre ens quedi alè de vida.

Vicente Rodrigo
President de FAPA Mallorca